

[Einer Jensen.]

tilbage fra Landstinget, og Folketinget igen havde vedtaget sit Forslag i uændret Skikkelse, blev der nedsat et Fællesudvalg. I dette har vi naturligvis særlig beskæftiget os med det, som er det egentlige Forslag; nemlig Forslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse. Men vi fra Flertallets Side, Radikale og Socialdemokrater, har vist, at vi var villige til, hvis Forholdet for de andre Partier var det, at man nu ønskede Spørgsmaalet om Oprettelse af Krisekasser løst, at være med i dette Arbejde, hvorfor vi i Udvalget har stillet et Ændringsforslag til den nu bestaaende Lov om Arbejdsløshedsforsikring af 1. Juli 1927. Dette Forslag gaar ud paa at nedsætte Statens og Kommunens Tilskud til Arbejdsløshedskasserne noget for de højeste Satsers Vedkommende — ikke for den bestaaende Lovs, men for det af Socialministeren stillede Forslags Vedkommende —, ligesom vi var villige til at foretage en Nedsættelse af Starttilskuddet fra de foreslaaede 30 Kr. til 25 Kr. Vi har med dette Forslag villet vise, at det ogsaa for os havde Betydning at faa dette Spørgsmaal løst, men vi har maattet fastholde den Linie, som ligger i det af Socialministeren stillede Forslag, nemlig at Vedtagelsen af Oprettelsen af Krisekasser ikke maa betyde øgede Byrder for Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, idet alle maa erkende, at disse i Øjeblikket bærer saa betydelige Byrder, at der ikke vil være nogen som helst Rimelighed i at forøge dem. Vi har ogsaa paa et tidligere Tidspunkt af Statens tilsynsførende med Arbejdsløshedskasserne faaet en Erklæring paa dette Punkt, idet han i Beretningen for 1927 skriver, at Kontingenterne nu er saa høje, at de nærmer sig Bristepunktet, det vil sige, at Statens tilsynsførende er enig i, at der ikke er nogen Mulighed for forøgede Byrder.

Det Forslag, vi har stillet, gaar ud paa, at der ydes en Forhøjelse af de bestaaende Stats- og Kommunetilskud til den ordinære Understøttelse, saaledes at de naar op paa samme Størrelse, som de havde i 1924. Ved Loven af 1924 blev der afsluttet en Slags Overenskomst mellem alle Rigsdagens Partier, hvorefter der fandt en Nedsættelse Sted i Stats- og Kommunetilskuddet, medens Arbejderne til Gengæld blev fritaget for at yde Bidrag til den ekstraordinære Hjælp, og det blev i Loven fastslaaet, hvorledes den ekstraordinære Hjælp fremtidig skulde være. Det Forslag, vi har stillet, bringer altsaa disse Tilskud tilbage til samme Størrelse, som de havde før Loven af 1924, og naar vi foreslaar dette, er det naturligvis

ud fra det Synspunkt, at naar man ved Loven af 1924 fritog Arbejderne for at betale til den ekstraordinære Hjælp og ved Loven af 1927 borttog den ekstraordinære Hjælp og samtidig ved at give Adgang til Oprettelse af Krisekasser søgte at vælte den ekstraordinære Hjælp over paa Arbejderne; er det kun naturligt, naar der nu stilles et Forslag, efter hvilket der kan oprettes Krisekasser, at føre de Procenter, hvorefter Stat og Kommuner yder Tilskud, tilbage til den Størrelse, som de havde, da Arbejderne maatte deltage med Bidrag til den ekstraordinære Hjælp.

I Udvalget er der foruden det af os stillede Ændringsforslag blevet stillet et Ændringsforslag af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Efter dette Forslags § 1 skal der ydes visse Tilskud til Oprettelsen af Krisekasser, størst for de Fag med den laveste Aarsfortjeneste og faldende efter dennes Størrelse. Efter Forslagets § 2 skal der af Arbejderne ydes mindst 20 pCt. af det ordinære Medlemsbidrag som Bidrag til Krisekassen. Det vil altsaa sige, at uanset hvilken Procent man fastsætter for Tilskuddet til Krisekasserne, skal Arbejderne bære en Femtedel af det Kontingent, de betaler til deres Arbejdsløshedskasse, som Kontingent til Krisekassen. Hvis dette Forslag gennemføres, vil det betyde, at Arbejderne selv skal betale et Par Millioner Kroner om Aaret. Hertil kommer, at Forslaget ogsaa opretholder den nedsatte Understøttelse, opretholder de to Trediedele Understøttelse pr. Dag, og højst i 70 Dage. Endelig gives der Adgang til at yde et Tilskud af 1 Kr. pr. Dag. Men Arbejdsdirektøren har jo erklæret, at man burde have samme Understøttelse i begge Kasser, og enhver vil sikkert ogsaa give mig Ret i, at naar en arbejdsløs har været arbejdsløs, skal vi sige i 100 Dage, og den ordinære Understøttelse hører op, saa er der noget fuldkommen urimeligt i, at han, naar han gaar over paa den ekstraordinære Understøttelse, kun faar de to Trediedele af sin vedtægtsmæssige Understøttelse udbetalt. Der skulde efter min Mening snarere være en Forøgelse af Understøttelsen, fordi den længere Arbejdsløshedsperiode gør den økonomiske Modstand hos den paagældende arbejdsløse svagere. Her gaar man den modsatte Vej. Man fastsætter en Understøttelse, som i mange Tilfælde kun bliver 8 Kr. om Ugen, og her regner man med at kunne faa Bidrag af Arbejderne. Jeg tror, man skal gøre sig fortrolig med, at hvis der skal oprettes Krisekasser, maa Stat, Kommune og Arbejdsgiver yde Bidrag af en Størrelse, der gør det muligt for